

stemmende Meninger, efter de forskellige Momenter, der vare fremførte om, at der endogsaa kunde være en Mulighed for, at Ulykkesforsikringen kunde blive væsentlig billigere; men naar man vil være nogenlunde paa den sikre Side, tror jeg, at man gør vel i at gaa ud fra, at en Forsikring af de 260,000 Hel-Arbejdere vil medføre en Udgift af omkring 300,000 Kr. aarlig.

Hvad nu Ordningen af en saadan Forsikring angaar, saa ville ærede Medlemmer erindre, hvorledes dette Ting i Overensstemmelse med det andet Ting mente, at den tvungne Forsikring for Industriens forskellige Afdelinger ikke kunde anses for nogen hensigtsmæssig Ordning paa Grund af den overordentlig store Forskellighed i Forholdene, tværtimod mente man, at man skulde bevare Friheden for den enkelte industridrivende til at skaffe sig sin Forsikring, som han kunde bedst, saa at han ikke blev slaaet sammen med andre industridrivende, hvad let kunde kunde svække den Iver, som man maa ønske er til Stede hos Industriens Indehavere for at undgaa Ulykkestilfælde. Saadanne Forskelligheder ere ikke til Stede for Landbrugets Vedkommende, Forsikringen er her mere ensartet og er bleven det endnu mere ved den Omstændighed, at man borttager de Ulykkestilfælde, som betegne den største Forskel mellem de forskellige Landbrug, nemlig hvorvidt der benyttes Maskiner eller ikke. Dernæst gør den spredte Befolkning paa Landet det vanskeligere at finde passende Forsikringsinstitutioner, og endelig er der et Forhold, som er ganske særegent for Landbruget, det er det vekslende Arbejdsforhold, hvorefter man snart er Arbejdsgiver og snart Arbejder, og som gør det særlig vanskeligt og utilraadeligt paa Landbruget at overføre de Forsikringsformer, der gælde for Industrien, hvad enten denne foregaar paa Landet eller ikke. Det er derfor, jeg har været af den Mening, at vi meget vel kunne gaa til og vistnok ikke kunne undgaa — det er i øvrigt det, der er sigtet til i Udvalgets Betænkning med de forskellige Grundlag for saadanne Forsikringer — at skabe offentlige Forsikringsinstitutioner for Landbrugsforsikringer. Men jeg har rigtig nok paa den anden Side ikke ment, at vi burde betragte det hele Land som en Forsikringsanstalt, jeg har ment, at der ogsaa ved denne Forsikring burde tilvejebringes nogen Sandsynlighed for, at man vil gøre, hvad man kan, for at undgaa Ulykkestilfælde, og at dette bedst lader sig opnaa

ved territorialt begrænsede Forsikringsforeninger, en Tanke, som i øvrigt ogsaa den ærede Formand i det tidligere Udvalg nylig har haft Lejlighed til at fremsætte som sin Mening, at det vilde være ad den Vej, man skulde komme frem, at man indrettede Forsikringsselskaber for de enkelte Landsdele efter en nærmere bestemt Inddeling. Derigennem vilde man bedst kunne finde en Mulighed for at tilvejebringe Interesse for Undgaaelse af Ulykkestilfælde, ogsaa ved den mere effektive, gensidige Kontrol, som inden for saadanne snævre Samfund kunde udøves, end naar det hele Land — som tidligere foreslaaet — udgjorde en eneste Forsikringsanstalt. Dernæst har jeg af samme Grund ment, at man desuden burde udruste disse Institutioner med en Bemyndigelse til at foreskrive Medlemmerne saadanne Bestemmelser til Undgaaelse af Ulykkestilfælde, som befandt sig i alle Medlemmers Interesse, og til at sørge for, at de blive overholdte. I øvrigt har jeg ment, at der i hvert Amt maatte kunne oprettes en saadan Ulykkesforsikringsforening, hvorefter samtlige de Arbejdsgivere, som vare i Amtet, uden videre skulde være Medlemmer. Disse Foreninger staa under egen Bestyrelse, de skulde vælge deres Bestyrelser ved Generalforsamlinger, som vare sammensatte af delegerede, valgte i Overensstemmelse med Reglerne for Valg til Amsraadene paa den Maade, som de Herrer ville kunne gøre sig bekendte med gennem Forslaget, og som jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Hvad nu endelig Beregningen angaar af de Bidrag, som Medlemmerne skulle svare, har jeg ment, det vilde være rigtigt principielt at forkaste Hartkornet som Grundlag for Fordeling af Udgifterne. For mig er Hartkornet i denne Sag et slet Fordelingsgrundlag. Det er ikke paa nogen Maade altid Hartkornets Størrelse, som angiver den benyttede Arbejdskrafts Betydning eller Antallet af de Arbejdere, der ere forsikrede; derfor mener jeg, at man helst bør finde et andet Grundlag, og jeg har søgt at finde det, idet jeg — for Resten i Overensstemmelse med den i Tyskland gældende Ordning — har foreslaaet, at Bidragene skulle svares i Forhold til den fornødne lønede Arbejdskraft for hvert Landbrug, saa at der vil blive at tilvejebringe en Beregning en Gang for alle for hver enkelt Landejendoms Vedkommende om det Maal af lønnet Arbejde, som nødvendiggøres i et Aar af saavel faste som midlertidige Arbejdere, saavel mandlige som kvindelige, og paa Grund-